



(1932 -)

ALİ TAYYAR

Ali Tayyar Ağabeyimizi 10 Ağustos 2009 tarihinde, Isparta'da, kendi evinde ziyaret ettik. Kameramızı açtığımızda, isteğimiz üzerine kendisini kısaca şöyle tanıttı: "1932 yılında Konya'nın Ereğli Kazasının Pınarkaya (eski adı Divaz) Köyünde doğmuşum. Mesleğim çobanlık, çiftçilik. 2002 senesinde Isparta'ya taşındım, yerleştim." Ali Ağabey şöyle devam etti: "Ben Üstad'ımı çocukken duymuştum. Babam Nakşibendî Tarikatı'nın Mevlana Halid-i Bağdadî kolundandı. Annem-babam ehl-i kalp insanlardı. Babam bize eski kitaplardan 'Hazreti Mehdi gelecek, dünyayı islah edecek' diye okurdu. Ben oniki, onüç yaşlarında daha çocukken babam böyle okudukça 'Yâ Rabbi! Beni ona asker et...' diye ağlardım. Risale-i Nur bana nasip olunca, mübarek Üstad'ımı beş kere ziyaret ettim."

Ali Ağabey bize çok orijinal hatıralar anlattı. Hz. Üstad'a yaptığı mesajlarla dolu beş ziyaretini metne bırakıyorum. Nurculuk suçlamasıyla tutuklanınca, -kanaatimce- hukuk tarihine geçebilecek, Hukuk Fakültelerinde ders olarak okutulabilecek muhteşem bir müdafaa yapıyor ki şimdiden okuyucularımın dikkatlerini çekmek istiyorum. Şöyle başlıyor Ali Tayyar: "Hâkim Bey! Biz göçeriz, koyuncuyuz. Bizim meralarımız orman. Sizin orman memurlarınız var. Sizin memurlarınızın önünde, yarıçapı iki metre gelen asırlık ağaçları yazın yakardık biz. Bu ağacın lavları mı daha yüksek olacak, yoksa diğerininki mi diye yakar, kahkahalarla keyif içinde seyrederdik. Biraz sonra asırlık ağaçlar kül olur giderdi..." Böyle devam eden savunma, bir çobanın bir hâkime verdiği ders tarzında biter ve Ali Ağabey ilk celsede beraat eder.

Muhterem Ali Tayyar ağabeyimiz "Annem-babam ehl-i kalp insanlardı" demişti bize. Gördük ki hem anneden, hem babadan aldığı irsiyetle kendisi de ebeveyninden kat kat ziyade aşk ve iştihak adamı. O gür sesiyle Allah dedikçe, Resulullah dedikçe, Üstad dedikçe haykırıp ağladı hep Ali Ağabey. Gözyaşlarını tutamıyordu. Şevkle, coşkuyla konuşuyor, sanki o günleri yeniden yaşıyordu... Yanında çok duygulu anlar yaşadık...

Hatıraları hazırlarken, tashih ederken, fotoğraflarken Ali Ağabeyin oğlu Mefhar Tayyar kardeşimin çok yardımları oldu. Kendisine teşekkür ediyorum.

Ali Tayyar Anlatıyor:

1952 senesinde Diyarbakır'a asker olarak gittim. Orada ilk defa Risale-i Nur'la tanıştım. 1953'de elime ilk geçen risale Beşinci Şua oldu. Denizli'nin Çal Kazasının Süller Köyünden halen hayatta olan asker arkadaşım Ömer Temizel vardı, bize tarikat dersi verecekti. Bizim tarikattan haberimiz yoktu. O izine gitmişti, babasına anlatmış, "Benim arkadaşlarım var, onlara tarikat dersi vereceğim" demiş. Babası da "Oğlum Hazreti Mehdi çıktı, şimdi tarikat zamanı değil, al şu kitabı onlara oku" demiş. Osmanlıca Beşinci Şua... Yeni yazı Risale yok daha.

İLK DEFA NUR TALEBESİ OLARAK MEHMET KAYALAR'I GÖRDÜM

1952 senesinde Diyarbakır'a askere gittim. Orada ilk defa Risale-i Nur'la tanıştım. 1953'de elime ilk geçen risale Beşinci Şua oldu. Denizli'nin Çal Kazasının Süller Köyünden halen hayatta olan asker arkadaşım Ömer Temizel vardı, bize tarikat dersi verecekti. Bizim tarikattan haberimiz yoktu. O izine gitmişti, babasına anlatmış, "Benim arkadaşlarım var, onlara tarikat dersi vereceğim" demiş. Babası da "Oğlum Hazreti Mehdi çıktı, şimdi tarikat zamanı değil, al şu kitabı onlara oku" demiş. Osmanlıca Beşinci Şua... Yeni yazı Risale yok daha.

Ramazan yakındı, askerî camide namaz kılan subaylar da vardı. O Denizlili kardeş Ömer Temizel, Konyalı Hüsmen Duran, Seydişehirli Osman Söylemez; üçü. Beşinci Şua'yı okumuşlar aralarında. Ben "Hani tarikat dersi

verecektiniz, ne oldu?” dedim. Açtılar bana Beşinci Şua’yı okudular. Nefesimi tuttum, zerre kadar itiraz etmedim, kabul ettim. Ramazan ayı yakındı. Fasih Kayabalı diye bir general o camiye bu üç arkadaşımı imam tayin etti. Benim kışla onların arasında bir yol vardı.

Diyarbakır’da Yüzbaşı Mehmet Kayalar Ağabey vardı. İlk nur talebesi olarak Mehmet Kayalar’ı gördüm ben. Arkadaşlarıma “Bir ayakkabı boyacısı bana Emekli Yüzbaşı Mehmet Kayalar’dan bahsetti; şurada namaz kılar, şöyle kılar, böyle kılar diye anlattı” dedim. Meğer o boyacı da nur talebesiymiş. O arkadaşlar gittiler Yüzbaşıyı ve Dersaneyi buldular. Bir buçuk sene Kayalar Ağabeyin dersine devam ettim. Elhamdülillah dünyaya yeni gelmiş gibi oldum.

Kayalar Ağabey bize “Bu hizmete devam etmek için ne dünyayı, ne de Cenneti kazanayım diye bir mülahazanız olmayacak” dedi. Benim gözüm böyle açıldı. Dünya yok, cenneti beklemek yok, sevap yok, neticeyi beklemek yok; beni yaratan Allah böyle emrettiği için ben bu hizmeti böyle yapıyorum. Beni isterse Cennet’ine koysun, isterse Cehennem’ine. Kayalar abi bize hep şöyle derdi; “Resul-ü Zîşan efendimiz önde, İmam-ı Ali kerremallah-u veche sağında, Abdulkadir-i Geylani Hazretleri solunda, Üstad-ı Necibimiz peşimizde korkmayın, dünyaya meydan okursunuz...” Bir buçuk sene Diyarbakır’da sıva bir evde, inzibatlar kapıyı kale kapısında bekler gibi **İÇERİYE SOKMAZ**, biz on, on beş kişi derse giderdik, inzibatlar bizi görmezdi Ömer kardeş. Bir değil, beş değil, bir buçuk sene. Ama başka bir gaye için gidenleri hemen armut gibi topluyorlardı inzibatlar.

O zaman Kayalar Ağabeyin yanında Eski İçişleri Bakanlarından Abdulkadir Aksu’nun babası Muzaffer Aksu vardı. O Diyarbakır’ın PTT Müdürüydü. Bir de İstasyon Şefi Halil isminde bir kardeş vardı. Hizmetin ağırlığı onların üzerindeydi.

BEŞ GÜN YÜRÜDÜK EĞİRDİR’E VARDIK

Bu hakikatleri gördükten sonra canlı canlı cildimizi yüzsele bu davadan ayrılır mıyız? Ya aklımızı çıkarıp atacağız veya bütün zerratımızla bu davaya sarılacağız. O imamlardan Konyalı Hüsmen kardeşimizle anlaşmıştık askerde iken. O, 1954’ün onuncu ayında tezkereyi benden sonra aldı. Hüsmen Hoca köyümüze geldi, köyümde üç gün kaldı. Sonra onun köyü Beyşehir’in Geçerli Köyüne geldik, oradan yola çıktık. 1955’in ikinci ayında yarı karlı, çamurlu yollarda beş gün yaya olarak yol yürüdük. Babam köyün ağalarındandı, para var ama vasita yok. Akşama kadar yürüyor, akşam olunca bir evde misafir kalıyorduk. Beş gün de gitsek, Resulullah’ın âlinden Hazreti Mehdî’ye gidiyoruz. Sanki cennete gidiyoruz. Böyle bir halet-i ruhiyedeyiz. Beşinci gün Eğridir’de Çilingir Ali (Savran) ağabeyin evinde misafir olduk. Mübarek bir Kadir Gecesi idi.



Sağda Ali Tayyar, ortada babası Hacı Halil, solda ağabeyi Hamza Tayyar (1977)

KEVSER SURESİ’NİN TEFSİRİNİN İLK YAZILIŞI ÇAMDAĞI’NDA

Eğridir’de Çilingir Ali Ağabeyin evinde Şamlı Hafız Tefvik Ağabeyi gördük. O gece Hafız Tefvik Ağabey Sûre-i Kevser tefsirinin (sırrı inna a’teyna) yazılmasını anlattı bize:

“Çamçağı’nda idik. Üstad’ımız söylüyordu, ben yazıyordum. Üstad’ımız şemsiye tutuyordu, sesi gelmez oldu. ‘Üstad’ım sesinizi duyamıyorum, biraz yüksek sesle konuşsanız’ dedim. Başımı bir kaldırdım, Üstad’ımızın başı bulutların içinde göklere değmiş. O anda kendimden geçmişim. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Kendime geldiğimde bir baktım, her şey normalleşmiş. Üstad’ımızın boyu da, sesi de normalleşmiş. Kalan yeri yazdık bitirdik. Üstad’ım bunun bir nüshasını bana ver” dedim. ‘Keçeli seni de, beni de idam ederler’ dedi, vermedi.” (Ali Tayyar Ağabeyin Şamlı Hafız Tefvik Ağabeyden aktardığı bu hatıranın mealen benzerini Savlı Tefvik Gül ve Vahşi Şaban Ağabeylerden de dinlemiş ve kaydetmişim. Ö.Ö.)

İLK ZİYARET: KORKMUYORUZ, DERİMİZİ CANLI CANLI YÜZSELER KORKMUYORUZ

Sabahleyin Eğridir'den bir kamyonete bindik Isparta garajına geldik. Bu arada filan yerlerde şu kadar nurcu yakalandı diye de duyuyorduk, ama biz zerre kadar korkmuyorduk. Orada bir ihtiyar adama Üstad'ın adresini sorduk. Sorduğumuz adam bize dedi ki "Sizin dünyadan haberiniz yok mu? Nurculuktan, Bediüzzaman'dan bahsedene polisler karakola götürüyor, dövüyorlar" dedi. Biz yanlış kapı çaldık, dedik. Etrafımıza şöyle baktık, bir adamı daha gözümüze kestirdik. Siyah bere giymiş, kısa sakallı, siyah cüppeli bir adam. Selam verdik, "Biz Konya'dan geldik, Bediüzzaman'ı ziyaret edeceğiz, fakat adresini bilmiyoruz" dedik. Şöyle gelen adam, yüzünün üstüne geri döndü, "Beni takip edin" dedi. "Siz kimsiniz ağabey" dedik. "Bana Siddik Süleyman derler" dedi. Aldı götürdü, Boyacı Rühdü Çakın isminde bir ağabeyin dükkânına vardık. Orada "Ziyaretçi kabul etmiyor Üstad" dediler ama yine de bir çocuk verdiler yanımıza. O zamanın şartlarına göre çocuk bizden onbeş metre ilerde yürüyordu. Üstad'ın evine müteveccihen gittik. Çocuk Üstad-ı Necibimin evini gösterdi, geçti gitti. 1955 yılının ikinci ayı, her yer kar...

Biz, şimdi müze olan evde Üstad'ın araba kapısının önünde zile bastık. Rahmetli Zübeyir Ağabey çıktı. Konya'dan geldiğimizi söyledi. "Üstad'ımız ziyaretçi kabul etmiyor kardeşler, ama söyleyelim Üstad'ımıza" dedi. Geldi "Üstad'ımız anne ve baba isimlerinizi soruyor" dedi ve bizden öğrenerek geri dönüp Üstad'ımızın yanına girdi. Biraz sonra sevinerek yanımıza geldi ve "Kardeşler müjde Üstad sizi kabul ediyor" dedi. Hüsmen Hoca önde, ben arkadayım. Merdivenden çıkıyoruz, kalplerimiz duracak gibi heyecandan. Babam Hz. Mehdinin fiziki yapısı, yaşadığı asrın insanlarına benzemeyecek diye okurdu. Nasıl bir insan diye heyecanım son safhada.

Hüsmen Hoca önden girdi, ben de ayağımı attım arkadan. Mübarek Üstad'ımız karyolasının üzerinde, üstüne battaniye çekmiş böyle duruyor. Yirmi üç yaşındayım, ilk defa görüyorum Üstad'ı. İlk defa dünyada böyle safi bir görünüm... Sanki asr-ı saadette, ahir zamanda ortaya çıkması için saklamışlar. Asr-ı saadetten zamanımıza hiç bozulmadan gelmiş gibi... Saçları omuzlarına kadar dökülmüş... Gözleri projektör gibi... Yüzüne bakmaya doyamıyorsun (Tayyar abi burada çok ağlıyor). Hüsmen kardeşimiz elini öptü, çekildi. Mübarek ellerini mis gibi kokladım, öptüm. Elini boynuma doladı, iki elleriyle şöyle başımı sıvazladı, okşadı. "Korkmuyor musunuz, polis bekliyor bak, hapse atıyor, dövüyor" dedi Üstad'ımız. "Korkmuyoruz Üstad'ım! Derimizi canlı canlı yüzseler korkmuyoruz" dedim. "Maaaşaaallah evladım" dedi. Ondan sonra başımı kucağına bastı, mübarek dudakları ile başımı öptü. Beş defa ziyaretimin hepsinde aynen böyle oldu. Üstad'ım her ziyaretimde anneni babanı ve bütün akrabalarını dualarıma dâhil ediyorum derdi, elhamdülillah. Üstad'ımızın hiçbir duası boşa gitmedi. İnşallah Üstad'ımızın istikbalimiz ve ahretimiz için yaptığı duaların da kabul olacağından ümitvarım... Şimdi ben anlıyorum ki o öpmek bana mahsus değilmiş. Hz Üstad'ımız benim neslimden, akrabalarımın, köyümüzden ve çevremizden nur hizmetini sahiplenecek olanları görmüş ve onların namına benim alnımdan öpmüş. Elhamdülillah akrabalarım içerisinde iman ve Kuran hizmeti ile meşgul olmayan kimse kalmadı. Torunlarım nur talebesi, hizmetin içindeler. Demek ki Üstad'ım onları görerek öpmüş başımı. Küçük bir kız torunum var, Lem'alar'dan bir yarışma yapmışlar, on altı ilçe içerisinde birinci olmuş.

İçeri girince Hz. Üstad'ımız tekrar annemizin babamızın isimlerini sordu. Risale-i Nur'un mutlaka küfre galebe çalacağından bahsetti. "Ziyarete gelmeyin, Risale-i Nurları okuyun, Risale-i Nurları okumanız beni ziyaret etmenizden daha faydalıdır" dedi. Bir saat sonra, Üstad'ımızın mübarek huzurundan tekrar ellerini öperek ayrıldık. Ben ilkokul mezunu eli değnekli bir çobanım. Sanki dünyaya yeniden gelmişim. Bir tarafım Üstad'ın yanında kaldı ama bizim nazarlarımızı Risale-i Nur'a çevirdi Üstad'ım. Askerden önce evlenmişim, bekâr olsaydım Üstad'ımın kapısında köle olur, bir daha memleketime geri dönmezdim.

Kitapların yazılmasını merak ediyordum, Sav'a gittik, bir gece kaldık. Sav'da kitapların yazıldığı mekânları gördük. Bir tarafta davarlar, inekler; diğer bir tarafta evin tavanına degecek kadar yazılacak kitaplar, teksir makineleri hepsi aynı yerde. Şimdi kitaplar çok kaliteli kâğıtlara basılıyor, o zaman kalitesiz saman kâğıtlara basılıyordu. Sav'da bunları gördükten sonra imanımız ve azmimiz daha da arttı.

Bir gece Sav'da kaldıktan sonra köyümüze döndük. Köyümüzde canla başla pervasızca bu hizmete atıldık. Ata binip köylere heybe ile Risale-i Nur dağıttık. Çekinenlere Ali'den aldık deyin diyorduk. Onun için birkaç kere hâkim huzuruna çıktık.



Bayram Yüksel ve Ali Tayyar

İKİNCİ ZİYARETİMDE BİR SEPET ELMA GÖTÜRDÜM AMA...

Sene 1957. Bahçemiz vardı köyümüzde, bir sepet elma topladım. Tek başıma gelmişim o zaman Isparta'ya. Zübeyir Ağabey "Kardeş, Üstad hediye kabul etmiyor, niye getirdin?" dedi. Zübeyir Ağabey sepeti araba garajına koydu. Merhum Zübeyir Ağabey benim Konyalı olmamdan ve Hz Üstad'ımıza ziyarete gelmemden dolayı mutluluğunu belli eder, bana farklı bir alaka gösterirdi. Bir saat kadar mübarek Üstad'ımın yanında kaldım. İlk ziyaretimde olduğu gibi başımı sıvazladı, Risale-i Nur okumanın önemini anlattı. Ayrılacağı vakit, Zübeyir Ağabey "Bu kardeşimiz bir sepet elma getirmiş Üstad'ım" dedi. Üstad'ımız biraz ciddileşerek "Ben hediye kabul etmediğimi kitaplarımda yazdım, niye getirdin?" dedi. "Üstad'ım siz hediye kabul etmiyorsunuz ama haram diye kabul etmiyorsunuz, ben bu elmaların fidanını babamın tarlasına kendim diktim, hizmetini kendim yaptım, benim elmam helaldir" dedim. Başladım ağlamaya, sesimi koyuverdim (Ali ağabey yine çok ağlıyor). Üstad'ımız "Fesubhanallah! Fesubhanallah! Fesubhanallah!" söyledi üç kere. "Bu kardeşin elmasını bir şart ile kabul edelim. Senin bu hemşerin bu elmayı götürsün pazara, kaç kuruşsa parasını vermek şartıyla alalım" dedi. Pazarlığı kabul ettik. Zübeyir Ağabey gitti pazara hem fiyatını öğrendi, hem elmayı tarttırdı. On kilo imiş, onar kuruştan yüz kuruş. Üstad'ımız bana dört tane yirmi beş kuruş vermişti. Onların birini ağabeyime, birini teyzemin oğluna, birini çobanımıza, birini de ucundan işaretleyip cüzdanıma koydum.

Bu arada, Konya'da merhum babamın bağlı olduğu Hz Mevlana Halid'in Halifesi Mehmet Temizel vardı. Üstad'ımıza gidiş gelişlerimizde bu zata uğrayarak duasını almayı ihmal etmiyordum. Sanıyorum bu ikinci gidişim de olacak, bu mübarek zata uğrayarak babamın selamını götürdüm ve Hz Üstad'ı ziyarete gittiğimi söyledim. Bana aynen şunları söyledi:

"Ali evladım, eğer Üstad sana 'Ali kendini şu dağdan aşağı at' der ve sen tereddüt edersen ahmaksın. Eğer Üstad sana 'Ali kendini şu ateşin içine at' der de sen kendini o ateşe atmazsan, ahmaksın" diyerek Hz Üstad'a sadakatle bağlanmamı tavsiye ve teşvik etti. Teşvik için söylüyordu bunları. Daha sonraki ziyaretlerimde bu mübarek zatın Risale-i Nurları odasının başköşesine koyduğunu ve hem okuyup hem herkese tavsiye ettiğini gördüm. Allah onu Resulullah'a ve Üstad'ımıza komşu etsin.

ÜÇÜNCÜ ZİYARETİMDE CUMA VE BAYRAM NAMAZINI ÜSTAD'LA BERABER KILDIK

Üçüncü ziyaretimi Emirdağ'ında ağabeyim Hamza Tayyar'la yaptım. Bir Kurban Bayramı arifesiydi. Ziyaretçiler çok kalabalıktı, ziyaretçi de kabul etmiyorlardı, görüşemedik Üstad'la. Ağabeyim Üstad'ımızı evinde görmeden dönünce çok üzüldü, çok ağladı. Zübeyir Ağabeye anlattım, "Yarın Üstad Cuma Namazına çıkacak, öbür gün de Bayram Namazına çıkacak. Ağabeyin o zaman Üstad'ı görür" dedi. İki gün kaldık gayrı Isparta'da. Daha güzel oldu. Mübarek Üstad'ımla bir gün Cuma namazı, bir gün de Bayram namazı kıldık.

Mübarek Üstad'ım evinden çıkınca yol kenarında iki taraflı saf saf olmuş çocuklar ve halk ta camiye kadar böyle durdular. Onları ellerini açarak, sallayarak selamlaya selamlaya caminin mahfeline vardı. Üstad'ımız ayaküstü hiç eğilip bükülmeden çorabını birden çekti, Zübeyir Ağabey aldı. Öbürünü de aynı şekilde çekti, Zübeyir Ağabey aldı. Rahmetli Zübeyir Ağabey sepetten bir seccade çıkardı, serdi. Ben de Üstad'ımın arkasında namaz kıldım.

İkinci gün Bayram Namazına ikinci kata müezzinliğe çıktı Üstad'ım. Ağabeyimle birlikte biz de oraya çıktık, tekrar arkasında namaz kıldık. Namazdan sonra bilhassa çocuklar, Aziz Üstad'ımızın başına üşüşüp ellerinden öpüyor, cübbesinin eteklerine yapıyorlardı. Üstad'ımız, onların başlarını şefkatle sıvazlıyor ve dualar ediyordu.

Taze bir şevk ve heyecanla tekrar köyümüze döndük.

DÖRDÜNCÜ ZİYARETİMDE ZAHİR BİR KERAMET

Sene 1959. Konya’da Cemil Keleşoğlu diye bir vali vardı. Konya’da önde gelen nurları evlerinden topladı hapsetti. Dokuz kişi hapiste. Dr. Sadullah Nutku, Mustafa Kırıkçı, Mazhar İyidöner, Osman Yıldız, Said Gecegezen, Hüsmen Duran, Hasan Helvacılar, Hasan ilkbahar ve Hasan Nevroz; Konya’daki kardeşler. Ben de yine Üstad’ımı ziyarete gidecektim. Konya’da yeni bir dersane açmıştık. Eskigaraj’da, merhum Mustafa Kırıkçı’nın eviydi orası. O zaman dersane açıldı mı anahtarı Üstad’a gönderilir, davet edilirdi. Üstad bizzat gider veya dua ederdi. Kardeşler anahtarı bana verdiler, “Madem sen Üstad’ı ziyarete gidiyorsun, anahtarı al, davet et” dediler.

Ben geldim Isparta’ya. Üstad’ımın mübarek elini öptüm. Her defasında olduğu gibi, başımdan öperek başımı sıvazladı. Üstad, Risale-i Nur’la meşgul olmanın ehemmiyetinden bahsetti. Nur’ların mutlak surette küfre karşı galip geleceğini, bütün dünya dillerine tercüme edileceğini, radyo ağızıyla ders verileceğini ve mekteplerde okutulacağını anlattı.

Çocukluktan beri kulağım ağır işitirdi. Üstad’ın karyolası şöyle, ben yakın oturmuştum. Üstad’ım yastığa dayanmış, battaniyesi üzerindeydi. Bir ara “Konya’da kaç kişi tevkif etmişler?” dedi. “Dokuz kişi Üstad’ım” dedim. Battaniyeyi eliyle benim üzerime şöyle bir attı; kolunu, parmağını yukarı, semaya doğru kaldırarak mübarek gözlerini tavana dikti, bağırarak “Ne lüzum var dokuz kişiye, bir kişi kalsa yeter” dedi. Sonra “Bir kişi sıkılır iki kişi kalsa yeter” dedi. Ben hiçbir şey anlamamıştım, hatta korktum.

Bir gün sonra Konya’ya vardım, hapishaneye gittim. O kardeşler Üstad’tan geldiğimi bildikleri için zaten beni bekliyordular. Hapishaneye geldim, hoparlör “Nurcular ziyaretçiniz var!” diye bağırdı. Hüviyetimi aldılar, koca bir deftere kırmızı kalemle not düştüler. Başka mahkûmlara öyle yapmıyorlardı. Rahmetli Sadullah Ağabeye ve diğerlerine aynen Üstad’ın yaptığı gibi göstererek dediklerini anlattım. “Mübarek parmağını tavana dikti, bağırarak ‘Dokuz kişiye ne lüzum var hapishanede, bir iki kişi yeter’ dedi, dedim.” Sadullah Ağabey “Müjde kardeşler, ilk duruşmada ya sekizimiz, ya yedimiz tahliye olacağız” deyince benim jeton düştü Ömer kardeş. Sekizi çıktı, biri bir hafta sonra yanlışlıkla salınmış, geri alındı. Hüsmen Duran’la, Said Gecegezen yedi ay kaldılar. Üstad’ım “Görmediđimi yazmadım” demiş ya, o aklıma geldi. Bir düzeltme yapayım; bazı kardeşlere, yedi ay içerde kalanlardan biri Sadullah Nutku demişim. Bunu düzeltiyorum.



Feyzi Allahverdi ve Ali Tayyar

HİÇ GÖRMEMİŞTİM, ÜSTAD’IM BANA “TEYP DERLER BUNA” DEDİ

Üstad’ımın huzurunda duruyordum. Ayet-el Kübra okunuyordu. Ses geliyor ama okuyan belli değil. Sungur Ağabey, Zübeyir Ağabey var. Bu ses hâtiften, gayptan geliyor dedim, duygulandım, başladım ağlamaya. Koyuverdim sesimi. Ben Ayet-ül Kübra’yı çok seviyordum zaten. Mübarek Üstad’ım da karyolanın üzerinde oturuyordu. Başı öne doğru eğik dinliyordu. Önünde bir sehpa, sehpanın üzerinde de beyaz bir örtü var. Benim merakımı gidermek için Üstad örtüyü kaldırdı. Tabaka gibi, el gibi bir şey çıktı. Üstad’ımın elini kaldırdı, şöyle salladı “Bu ne biliyor musun?” dedi. “Bilmiyorum Üstad’ım” dedim. “Teyp derler buna” dedi ve “Teyp ve radyo imana Kur’an’a çok hizmet edecek” diye ilave etti. Ben duyardım da görmemişim hiç. Köyüme varmadan bir teyp aldım. Dersanede kardeşlerle dinlerdik.

Ben Hz. Üstad’ın benim gibi bir çobana bu şekilde teyp dinleterek keramet gösterdiğini o günlerde anlayamadım. Bunu tam otuz beş sene sonra bir hadise ile fark edebildim. 1990’lı yıllarda özel radyolar açılmaya başlarken oğullarım Mefhar ile Halil birlikte bir karar almışlar ve Konya Ereğli’de İslami çizgide yayınlar

yapmak üzere radyo açmak için hazırlık yapmışlar. Nasıl olsa babam izin verir düşüncesi ile de bütün alet ve teşkilatını hazır hale getirmişler. Sonra benden yayına başlamak için izin istediler. Ben de orada hassas davranamazsınız ve günaha girersiniz diye izin vermedim. Büyük oğlum Mefhar buna çok üzülmüş ve bu izni almak için ne yapabiliriz diye düşünmüş. Benim kıramayacağım ağabeylerini araya sokmak için istişareler yapmışlar. Aslen Sivaslı olan ve o günlerde Ereğli Sanat Okulunda müdürlük yapan Hasan Selvi kardeşimizin aklına, Üstad'ımızın neden birçok ilim ve fikir erbabı dururken özellikle benim gibi köylü bir çobana teyp dinlettiği ve teyp ve radyonun imana ve Kurana çok hizmet edeceği müjdesini verdiği hususu gelmiş. "Mefhar kardeşim git babana bunu böyle izah et, mutlaka izin verir" demiş. Sonra "Sevgili Babacığım, Üstad'ımız yıllar önce bugünleri görerek senin evlatların bu hizmete talip olacak, buna sakın mani olma diye keramet göstermiş. Sen neden bize müsaade etmiyorsun?" diye söyle demiş.

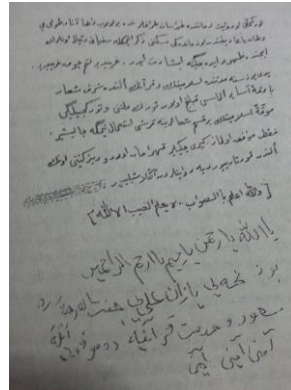
Oğlum Mefhar bana gelerek sevinç ve ümitle bunu söylemesi üzerine ben de hemen izin verdim ve radyo açıldı. Daha sonra Televizyon da ilave edildi. Açıldığı günden itibaren sekiz on yıl her sabah ve günde birkaç defa canlı olarak Risale-i Nur dersleri, günde beş defa ezan-ı Muhammedi okundu. Orada ilmi ve İslami hizmetler yapıldı. Bütün cemaatlerin de sesi oldu bu yayın merkezi. 28 Şubat'ın kara günlerinde bile yayınına devam etti. Bizler merhum ve muazzez Üstad'ımızın gösterdiği bir kerameti yıllar sonra açık bir şekilde tekrar anlamış olduk. Aziz Üstad'ımızın talebelerinden merhum Mustafa Sungur, merhum Bayram Yüksel, merhum Ali Uçar ağabeyler ve bendeniz bu fakir olmak üzere birçok ağabeyimiz ve kardeşimiz bu radyo ve televizyonda canlı olarak Risale-i Nur dersleri ve sohbetleri yapmışlardır. Ve aziz Üstad'ımızın müjdesini tasdik ederek bu fakiri 35 sene sonra Üstad'ımızın kerametini fark ettirmekle tekrar uyandırmışlardır.

ZÜBEYİR AĞABEY ÜSTAD'IN BİLEĞİNDEN TUTTU VE DUAYI ÖYLE YAZABİLDİ

Sene 1959. Son ziyaretimde yanımda tarikat ehli Halıcı Fehim Sürmeli vardı. Eskişehir Muttalıp'ten Hacı Hilmi Efendinin talebesiydi, hem de Risale-i Nur okurdu. Benim de Eskişehir Muttalıp'te üç tane yeğenim hafızlığa çalışıyordu. Onunla anlaştık. Önce Eskişehir'de onun şeyhini ziyaret edeceğiz, sonra yeğenlerimizi göreceğiz, oradan da Isparta'ya Üstad'a geleceğiz. Eskişehir'de bir gece yattık. Hacı Hilmi Efendi "Şimdi nereye gideceksiniz?" dedi. O şeyh hep böyle "L" şeklinde durur, insanlara bakmazdı. O talebesi, "Eğer müsaade ederseniz Bediüzzaman'ı ziyarete gideceğiz" deyince Ömer kardeş, elektrikli bir düğmeye basmış gibi birden ayağa kalktı "Sahibüzzaman! Selam söyleyin ona, dua etsin" dedi.

Isparta'ya geldik. Üstad'ımıza o şeyhin selamını söyledik. Üstad'ımız aynen şöyle kollarını çok geniş açarak kucaklama hareketi ile kollarını kapatıp "Ve aleykum selam! Mübarek evliyaullah'tan Allah razı olsun" dedi. Sanki yanındaymış da kucaklaşmış gibi yaptı.

Üstad'ıma Osmanlıca yazdığım Beşinci Şua'yı götürmüştüm. Zübeyir Ağabey, "Üstad'ım, bu kardeşimiz Beşinci Şua'yı yazıp getirmiş" dedi. Üstad'ımız yaşlanmış olduğu yastıktan, bir delikanlı çevikliği ile doğrularak 'Getirin bakayım!' dedi. Biraz karıştırdıktan sonra, Tâhîrî ve Zübeyir Ağabeylere gösterip, "Tashih edilmiş mi?" diye sordu. "Tashih olmuş Üstadım" cevabını alınca, Zübeyir Ağabeye işaret ederek bir kalem getirmesini istedi. Yazdığım Beşinci Şua'nın son sahifesine benim için teberrüken bir dua yazıverdiler. Kalemî Üstad'ımız eline aldı, Üstad'ımızın bileğinden Zübeyir Ağabey tuttu ve duayı öyle yazdılar. Bu Beşinci Şua'nın fotokopilerini alarak kendim ve çocuklarım için muhafaza ediyoruz. Osmanlıca el yazması olan bu Beşinci Şua'nın orijinali, sergilenmek ve muhafaza edilmek üzere Hz Üstad'ımızın Isparta'da şu anda müze olarak kullanılan evindedir.



Bediüzzaman Hazretlerinin Ali Tayyar'ın yazdığı Beşinci Şua'nın sonuna yazdığı dua: "Yâ Allah, Yâ Rahman, Yâ Rahim, Yâ Erhamürrahimin! Bu nüshayı yazan Ali'yi Cennet-ül Firdevs'te mes'ud ve hizmet-i Kur'aniyede muvaffak eyle. Âmin, âmin, âmin"

DAHA EVVEL ORMANDA ASIRLIK AĞAÇLARI KEYİF İÇİN YAKIYORDUK

Üstad'ın vefatından sonra, 1962 senesi. Zübeyir Gündüzalp, Bayram Yüksel ve Sadullah Nutku ağabeyler köyüme kadar ziyarete geldiler. Bir gece köyümde kaldılar. Onlara koyun kestim, ikram ettim. Köyde hizmet aldı yürüdü ondan sonra. Yüz elli hanelik köyde Risale-i Nur'un olmadığı ev yok gibiydi.

Dayım Hasan Yıldız köyün muhtarıydı, Halk Partiliydi. Köyün ahengini bozuyor diye dayım beni şikâyet etti. Bir gün Jandarma Başçavuşu geldi "Sen böyle böyle yapıyormuşsun, kitapları getir muamele yapacağım" dedi. Behçet Pınarbaşı diye bir kardeşin evini arama emri varmış, güya benim evimi arama emri yokmuş. Dedim "Başefendi arama emri varsa, evimi arayabilirsin. Ben yasak kitap okumuyorum. Arama emri yoksa ben niye size kitap vereyim, vermem" dedim. Sonra, bu kitapların müellifi idamla yargılanırken müdafaalarının birinde, 'Başımdaki saçlarım adedince başlarım bulunsa, her gün biri kesilse, hakikat-ı Kur'âniyeye feda olan bu baş zındıkaya teslim-i silâh etmeyecektir' dediğini söyledim. Başçavuş "Bu kendini kaptırmış, arama emriyle gelirim, karakola düşersen dünyaya geldiğine sana pişman ederim" dedi, gitti hışımla. Ben de hemen ertesi günü Konya'ya gittim. Mehmet Parlayan diye emekli komiser -sonradan yorgancı olan- bir kardeşimiz ve Halıcı Sabri ağabey vardı. Onlara anlattım durumu. "Bir gün yine gelir. Kitapları kaldır, bir-iki tanesi kalsın" dediler.

Cuma namazına camiye gidecektim, bir jip geldi evin önüne. Bir Başçavuş, bir Komiser, iki jandarma, iki polis vardı. O bir ay önce gelen hışımlı Başçavuş "İşte arama emri" dedi. Sonra ne derse beğenirsin? "Ben inanırım ki siz yalan söylemezsiniz. Evi aramayacağım, git getir kitapları ne varsa" dedi. Zaten ben hazırlığımı yapmıştım. Sözler ve Lem'alar'ı kucakladım, aldım geldim. Beni jip'e attılar, götürdüler Ereğli'ye.

Ereğli'de Hâkim karşısına çıktım. Hâkim "Oğlum niye yasak kitap okuyorsun?" dedi. "Hâkim Bey ben yasak kitap okumuyorum." "Yasak kitap okumuyorsan burada ne arıyorsun sen şimdi?" dedi. "Memurlarınız beni aldı, geldi. Bu kitapları satan satıyor, matbaa basmış. Benim gibi dindar bir ailenin çocuğunun alıp okuması suçsa kabul ediyorum" dedim. "Oğlum suç. Mevlana'nın kitabını oku, İmam-ı Gazali'yi, İmam-ı Rabbanî'yi okuyun, yasak bu kitaplar" dedi. "Hâkim Bey, ben onları okumadan evvel eşkiya idim" dedim. Alaylı bir şekilde "Yani bunları okudun da mı Müslüman oldun?" dedi.

Dedim: "Hâkim Bey! Bu kitapları okuyunca benim hayatımda yaptığı değişiklikleri size anlatayım. Sizin indinizde bir değeri varsa kitaplarımın iadesini, davanın beraatını; kıymeti yoksa eğer en ağır cezanı ver." "Kısaca anlat" dedi.

"Biz göçeriz, koyuncuyuz. Bizim meralarımız orman. Sizin orman memurlarınız var. Sizin memurlarınızın önünde yarıçapı iki metre gelen asırlık ağaçları yazın yakardık biz. Bu ağacın lavları mı daha yüksek olacak, diğerinin mi diye yakar, kahkahalarla keyif içinde seyrederdik. Biraz sonra asırlık ağaçlar kül olur giderdi. Memurlarınız bize seslenemezdi. Niye? Babamın kahvesini, annemin ayranını içiyordu. Şimdi biz aynı yerlerde yine koyun otlatıyoruz. Bu kitapları okuduk. Bu kitaplardan öğrendik ki orman yağmuru çekiyormuş, yaşamamız için havadaki zararlı zehirli gazları tarak gibi tarıyormuş. Ormanda yaşayan insanlar zinde oluyormuş. Bu ağaçlar yaş kaldığı müddetçe Allah'ı zikrediyormuş. Allah onları bizim yakmamız için değil, çocuğumun beşiği, soframın kaşığı olsun diye yaratmış. Şimdi aynı yerde koyun otlatıyoruz, sizin memurlarınız da yok. Kış gününde kuru dalları kırıyoruz, kaya taşının üzerinde kendi pilavımızı pişiriyoruz. Otun üzerinde de pişirmiyoruz; otu koyun yiyecek, büyüyecek süt alacağız. Eğer benim hayatımda yaptığı bu değişiklik size göre bir kıymet ifade ederse davanın beraatını, kitapların iadesini; yoksa en ağır cezanı ver" dedim. Hâkim "Anlıyorum evladım, Anlıyorum evladım" diyordu hep. Sonunda, "Anlıyorum evladım; kitapların Ankara İlahiyat Fakültesinde tespitine, mazlumun tahliyesine..." ilk celsede alındı bu karar. Ömer kardeşim ben ilkokul mezunuyum, ama o anda kendimi yalnız hissetmiyordum. Üstad'ımın orada hazır olduğunu biliyordum. Allah'ın, Resulullah'ın himayesini orada hissediyordum.

Aynı günün akşamı ben köyümdeydim. Köyümüz Ereğli'ye seksen kilometre. Köylü, Ali'yi jandarma götürdü, polis götürdü diye çalkalanırken, ben dönünce, bir şey yokmuş denmeye başlandı. Beni şikâyet eden dayımın kahvesini dayımın oğlu Şahin Yıldız ile beraber elinden aldık. Kahvesini dersane yaptık. Bir kış boyu dersanede bedava çay içirdik, ders yaptık. Dayımın oğlu Şahin Yıldız'ı da Allah benim yanıma yardımcı verdi. Dayım da hacca gitti geldi, namaza başladı. Diğer üç oğlu da namaza başladı. Hz Üstad'ımızın alnımdan öperek vermiş olduğu müjdelere tek tek tahakkuk etmeye başlamıştı. Bir müddet sonra babamın köyümüzün ortasındaki bir arsasına inşaata başladık ve köyümüzde mülk bir dersane nasip oldu. O ilk dershanemiz için Abdullah Yeğin Ağabeyimiz ta o zamanlar köyümüze geldiği vakit, Türkiye'nin ikinci köy dershanesi demişti. Şimdi köyümüzde bir eski, bir de yeni iki mülk dershanemiz var. Onların banyosu güneş enerjilidir. Profesör kardeşlerimiz gidip orada kalıyorlar. Cemaatimizde ilk defa yazlık okuma programları başladığı yıllarda önce babamın bahçesinde ve

daha sonraları Konya Ereğli'de ağabeyim Hamza Tayyar'ın uhdesindeki bahçemizde bu Nurlu hizmet devam edip gelmiştir.

Cenab-ı Allah umum nur talebelerini, bizleri ve sizleri Peygamber Efendimizin (a.s.m) sünnetinde muvaffak edip şefaatine mazhar eylesin. Onun ve sevdiklerinin, hassaten aziz Üstad'ımızın yolundan ayırmasın, ahirette de bizleri onlara komşu eylesin. Âmin...

Muhterem Ömer Özcan kardeşim, Cenab-ı Allah siz ve sizin gibi ilim, kelim ve kalem erbabı kardeşlerimizin de sayılarını çoğaltarak rızası dairesinde muvaffak etsin. Âmin...